

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 czerwca 2018 roku ZUS II w Ł. przyznał wnioskodawcy M. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 lutego 2018 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca w którym zgłoszono wniosek do dnia 30 czerwca 2018 roku. Ponadto organ rentowy wskazał w decyzji, że renta o ogólnego stanu zdrowia z tytułu częściowej niezdolności do pracy będzie wypłacana wnioskodawcy do 30 września 2018 roku zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 3 kwietnia 2018 roku w wysokości ustalonej decyzją. Uchylona została decyzja z dnia 30 czerwca 2018 roku. Rentę wypłaconą w oparciu o tą decyzję organ zaliczył na poczet świadczenia przyznanego tą decyzją. / decyzja w aktach ZUS/.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 16 lipca 2018 r złożył wnioskodawca wskazując, że niesłusznie pozbawiano go renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Jego stan zdrowia nie poprawił się. Odczuwa bóle, ma napadowe zawroty głowy. Nie może funkcjonować tak jak przed wypadkiem oraz wykonywać swojej działalności gospodarczej. Wnioskodawca wniósł o przywrócenie mu pełnej renty wypadkowej./odwołanie k- 3/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał argumentację jak w zaskarżonej decyzji / odpowiedź na odwołanie k- 4-4odw/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawca urodził się w dniu (...) Z zawodu jest socjologiem, ma ukończone studia wyższe. Od 1991 roku wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą. Zatrudnia dwóch pracowników. Jego firma zajmuje się montażem stolarki budowlanej. Wcześniej wnioskodawca był zatrudniony jako asystent, socjolog zakładowy, naczelnik kadr, i inspektor izby skarbowej. Wnioskodawca nie ma ustalonego stopnia niepełnosprawności./ niesporne/

W dniu 21 grudnia 2017 r wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy. Tego dnia wykonując pracę u klienta wnioskodawca upadł z wysokości 3,5 metra doznając poważnego urazu wielomiejscowego, został odwieziony do szpitala / niesporne/.

Do dnia 20 grudnia 2017 r wnioskodawca wykorzystał 360 dni świadczenia rehabilitacyjnego. W dniu 8 lutego 2018 roku wnioskodawca złożył zawiadomienie o wypadku przy pracy./dokumentacja w aktach ZUS/.

W dniu 1 marca 2018 roku wnioskodawca został skierowany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS. Orzeczeniem Lekarza orzecznika ZUS z dnia 3 kwietnia 2018 roku wnioskodawca został uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 21 grudnia 2017 roku na okres 6 miesięcy. W dniu 9 maja 2018 roku wnioskodawca złożył sprzeciw od orzeczenie lekarza orzecznika ZUS. W związku z tym został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS. Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 7 czerwca 2018 roku wnioskodawca został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do 30 czerwca 2018 roku /opinie lekarskie i orzeczenie w aktach ZUS/

Wnioskodawca w kwietniu 2017 roku przebył zabieg operacyjny zespołu nerwu łokciowego prawego. Ponadto przebył liczne urazy układu ruchu. W dniu 21 grudnia 2017 roku wnioskodawca spadł z drabiny i doznał poważnego urazu wielomiejscowego, w tym licznych złamań. U wnioskodawcy występuje pouloneuropatia czuciowo ruchowa, prawdopodobnie uwarunkowana genetycznie. Wnioskodawca przebył uraz wielomiejscowy układu ruchu. Jest po operacji zespołu rowka nerwu łokciowego prawego. P. na jaka cierpi wnioskodawca ma charakter przewlekły i występuje z przewagą czuciowej ograniczoną głównie do kończyn dolnych, od 2013 roku. W roku 2011 wnioskodawca przebył uraz zmiążdżeniowy przedstopia lewego. W kwietniu 2017 roku był operowany z powodu z powodu zespołu rowka nerwu łokciowego prawego. Po wypadku z dnia 21 grudnia 2017 roku wnioskodawca był leczony zachowawczo na oddziale ortopedycznym. Nie został zakwalifikowany do operacji neurochirurgiczne. P. u wnioskodawcy ma charakter przewlekły i nie ogranicza zdolności do wykonywania pracy. Świadczenia wnioskodawca miał przyznawane

z przyczyn ortopedycznych. Ograniczenie sprawności organizmu z przyczyn neurologicznych nie powoduje u wnioskodawcy niezdolności do pracy ./ opinia biegłego neurologa k-19-21/.

O. u wnioskodawcy rozpoznaje się stan po urazie wielomiejscowym- wygojone złamanie żeber od III-VI po stronie prawej, stan po złamaniu obojczyka prawego ze stawem rzekowym i miernego stopnia upośledzenie ruchomości w stawie barkowym prawym. Ponadto u wnioskodawcy występuje stan po złamaniu wyrostków poprzecznych prawych trzonów L1-L5, brak zrostu wyrostków L1-L4, stan po złamaniu wyrostka stawowego trzonu L5. O. wnioskodawca jest osobą zdolną do pracy. Skutki wypadku nie powodują upośledzenia funkcji narządu ruchu w stopniu powodującym częściową lub całkowitą niezdolność do pracy./ opinia biegłego ortopedy k- 25-28/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach załączonych do akt , w tym akt ZUS oraz opinia biegłych. W ocenie sądu opinie biegłych są kluczowym dowodem w sprawie. Z uwagi na charakter schorzeń na jakie uskarża się wnioskodawca Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy i neurologa. W wyniku wypadku przy pracy z dnia 21 grudnia 2017 roku wnioskodawca odniósł poważny uraz wielomiejscowy w postaci szeregu złamań oraz słuczenia płuc. W ocenie Sądu zarówno opinia biegłego ortopedy jak i neurologa są miarodajne dla wyrokowania w sprawie . Opinie biegłych są spójne i konsekwentne. Były poprzedzone zebraniem wywiadu medycznego od wnioskodawcy oraz analizą dostępnej dokumentacji medycznej. Oboje biegli ponadto zbadali wnioskodawcę. Należy podnieść ,że opinie nie zawierają żadnych sprzeczności oraz są logiczne. Biegli mieli wypowiedzieć się co do kwestii niezdolności do pracy wnioskodawcy wynikającej z wypadku przy pracy z dnia 21 grudnia 2017 roku. Biegli wskazali również zgodnie ,że dla oceny stanu zdrowia wnioskodawcy po wypadku nie jest konieczne zasięganie opinii biegłego z innej dziedziny medycyny. Wskazać ponadto należy ,że wnioskodawca nie złożył żadnych konkretnych zastrzeżeń do tych opinii poprzestając na twierdzeniu ,że nie zgadza się z nimi bo jego zdaniem jest całkowicie niezdolny do pracy, rozumianej jako wykonywania przez siebie działalności gospodarczej. Z tego powodu Sąd nie dopatrył się konieczności dopuszczania z urzędu dowodu z opinii innych biegłych lekarzy .Należy dodać, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.)

Sąd zważył , co następuje :

Odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne i podlega oddaleniu. Brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy . Wskazać należy ,że wnioskodawca zaskarżył decyzję z dnia 12 czerwca 2018 roku, która przyznała mu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 lutego 2018 roku do dnia 30 czerwca 2018 roku, wskazując ,że „wypadek pozbawił go zupełnie możliwości samodzielnej pracy” . Wnioskodawca potwierdził na rozprawie w dniu 14 marca 2019 roku swoje stanowisko wskazując ,że w jego ocenie jest całkowicie niezdolny do wykonywania pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art.6.1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U z 2017 roku poz. 1773 ubezpieczonemu , który stał się niezdolny do pracy w skutek wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy . Jednocześnie przepis art.17 ustawy stanowi ,że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej .

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

W oparciu o art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

2. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

3. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Na mocy art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu (art. 14 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, zwanej dalej „komisją lekarską”, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia (art. 14 ust. 2a ustawy emerytalnej).

Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust.3 ustawy emerytalnej).

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odniesieniu do wnioskodawcy zostały spełnione wszystkie przesłanki, z wyjątkiem ustalenia stopnia jego niezdolności do pracy. W ocenie organu rentowego wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z

wypadkiem przy pracy z dnia 21 stycznia 2017 roku do dnia 30 czerwca 2018 roku. Wnioskodawca oceny tej nie podziela twierdząc, że jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Należy mieć przy tym na uwadze, że na pojęcie niezdolności do pracy składają się pozostające w koniunkcji dwa elementy, a mianowicie element biologiczny oraz element ekonomiczny rozumiany, jako obiektywna utrata zdolności do zarabkowania. Zdolność do pracy, a zatem potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia ocenia się przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 września 2015 r. III AUa 610/14, Legalis nr 1360894).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłych specjalistów Sąd ustalił, że występujące u wnioskodawcy schorzenia nie powodują całkowitej ani częściowej niezdolności do pracy a wnioskodawca w ocenie biegłych jest zdolny do pracy, biorąc pod uwagę wypadek przy pracy z dnia 21 grudnia 2017 roku.

Wskazać w tym miejscu należy, że o nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonej. Również sam fakt stwierdzenia choroby nie jest równoznaczny z nabyciem prawa do renty. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi bowiem samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy, choć może wymagać czasowych zwolnień lekarskich. O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Jeżeli zatem stan zdrowia nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, brak jest prawa do tego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2005, sygn. akt II UK 288/04, publ. OSNP 2006/5-6/99; wyrok SN z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00, publ. OSNP 2002/14/343; wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 marca 2016 roku, sygn. akt III AUa 546/15, LEX nr 2090464).

Zatem o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich. W tym miejscu wskazać należy, że wnioskodawca posiada najwyższy stopień kwalifikacji zawodowych z racji wyższego wykształcenia. Dopiero od roku 1991 rozpoczął prowadzenia działalności gospodarczej, w której jak twierdzi wykonuje wraz ze swoimi pracownikami prace fizyczne. Wcześniej wnioskodawca przez szereg lat pracował jako pracownik umysłowy. Zarówno lekarze orzecznicy w ZUS jak i biegli do tego stopnia kwalifikacji zawodowych odnieśli możliwość wykonywania pracy przez wnioskodawcę. W ocenie Sądu jest to prawidłowe i zgodne z przepisami prawa. Podnieść również należy, że biegli zgodnie stwierdzili w swoich opiniach, iż wnioskodawca po zakończeniu leczenia nie jest niezdolny do pracy w związku ze skutkami wypadku przy pracy. Nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca cierpi na szereg schorzeń ale nie ma to znaczenia przy ocenie jego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem z grudnia 2017 roku. P. rozpoznana przez biegłą neurolog jest chorobą przewlekłą i wnioskodawca uskarża się na nią od roku 2013. Ocena ortopedyczna zawarta w opinii biegłego ortedy uwzględnia wcześniej przebyte urazy ale biegły wskazał jednoznacznie, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem z dnia 21 grudnia 2017 roku.

Rozpoznając sprawę Sąd ograniczył się do treści zaskarżonej decyzji oraz żądania wnioskodawcy przyznania mu renty wypadkowej związanej z wypadkiem z dnia 21 grudnia 2017 roku. Poza sporem pozostaje natomiast renta przyznana wnioskodawcy z ogólnego stanu zdrowia.

W ocenie Sądu Okręgowego, dopuszczone w postępowaniu rozpoznawczym dowody w postaci opinii biegłych – pozwalają na niebudzące wątpliwości ustalenie, iż stan zdrowia wnioskodawcy nie pozwalał na przyjęcie całkowitej niezdolności do pracy, czego żądał wnioskodawca a zatem brak podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.